

# Yekpare Hüzünüm Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Haziran 2022

Miskin bir rüzgâr olmayı ben istemedim sadece ferî söndü özlemin ve kat çıkacakken aşka ve rahmete ve...

Susuverdim işte ansızın  
Susuz kalandı mısralarım  
Eziyet babında gidip geldiğim  
Devasa bir aşkın kazasını kıldığım  
Yankesici düşlerim ve ipekten hayallerim.

Sunumu ömrün  
Bir sürahi dolusu hüzün  
Aç karnıma içtiğim  
Suya biat bir damla huzuru içime çektğim.

Bir yanılığım da aynı zamanda  
Yenik düştüm mutluluğa yağdırdığım muradıyla  
Yakamdan düşmeyen hüzün reçetem  
Sevginin efkârına bandığım  
Bitimsiz özlem  
Hem kendime hem huzura:  
Yandıgım kadar ateşin közünde  
İstiflidir zerreciklerim  
Kâh kelebek kâh pervane  
Miskince susanlara nazire ettiğim.

Ses etmeden sevdiğim değil yalan  
Tek sesidir ruhumun  
Atan yüreğimdeki dengesiz ritim  
Bazen sona kalan  
Bazen başlamaya mecali olmayan  
Surdan kaleler inşa ettiğim  
Şairin dilinde kelimeler  
Yüreğime söz geçiremediğim kadar hücum eden  
Bu fevran duygular serildiğim

Rahlesi aşkın  
Sinemde bir yanıp bir kayan yıldızların  
Satır arasına hücum ettiği nasıl ki kaçmaz gözümden  
Kaçıp da kovalandığıma kim şahittir?

Söyleyin varsa cesaretiniz.  
Yekpare hüznüm ben  
Alabildiğine pervasız  
Sinemdeki kat izi mi?  
Severken düşüp de yaraladım diz(e)lerimi